

Povprečno pride na vsako hranilno knjižico gld. 402 01 proti gld. 423 63 v prejšnjem letu; to znižanje povprečne višine kaže, da se množi število hranilnih vlog v pravem pomenu besede, za katere je hranilnica v prvi vrsti ustanovljena.

Te vloge naložili so takole:

Na hipoteke posodili so	gld.	504.071 73
koncem leta 1892. znašala so hi-		
poteke	„	1,351.617 40
	<u>gld.</u>	<u>1,855.689 03</u>
a ker so stranke (mej temi 19)		
dolg popolnoma odplačale	„	34.919 74
znaša stanje hipotek koncem l. 1893.	gld.	1,820.769 39
Občinska in deželna posojila,		
ki so znašala leta 1892.	„	138.468 23
zvišala so se v teku l. 1893. za	„	37.500 —
oziroma po odbitku l. 1893. odplačanih	„	2.650 52
	<u>gld.</u>	<u>34.849 48</u>
	na	gld. 173.317 71

Tudi lombard poskočil je od gld. 10.902 v letu 1892. na gld. 12.902.

Stanje menic popelo se je od gld. 34.076 04 za gld. 13.141 29 na gld. 47.217 33.

V teku leta predali so nekatere efekte in tem potem realizovali malone ves književni dobiček pri efekih iz l. 1892., ki ni le, kakor pozneje s številkami dokažemo, največ pripomogel, da smo leta 1892. tako ugodno za ključili, ampak pripomogel nam je tudi, da preostaja letos še gld. 1.229 11 čistega dobička iz tega poslovanja.

Stanje tekočega računa znižalo se je za blizu stotisoč goldinarjev na gld. 298.458 29 in sicer zbog večjih izplačil vlog, kar je hranilnici pa konečno le hasnilo, ker ji drugi denarni zavodi po veliki večini nižje obrestujejo njene vloge, nego jih ona svojim vlagateljem.

Na račun inventarja odpisalo se je tudi letos 5 % radi obrabe.

Od ustanovnih troškov odbila se je letos tudi ista svota z gld. 990.44 1/2, katero je dosedaj imela mej aktivi kot ustanovno premoženje, radi tega, ker je vrednost tega premoženja v teku hranilničnega obstanka tudi skoraj zginila.

Le izključno radi tega pade letošnji dobiček pod oni, katerega je izkazala l. 1892. (Konec sledi)

Kmetijske raznoterosti.

Iz Ziljske doline na Koroškem se nam piše, da ozimina jako lepo kaže, le dežja nekoliko primanjkuje. Upati je dobre letine. Živina se draži, v veliko veselje živinorejcev, kateri jo imajo kaj prdati.

Raki. Iz Osoj na Koroškem se nam piše. Pred tremi leti je v našem jezeru prikazala se račja kuga in pobrala vse rake, od katerih so ljudje v našem kraju imeli lepe dohodke. Sedaj pa gotovo mine nekaj let, predno se raki zopet zarede.

Konjska razstava bode letos od 12. do 20. maja na Dunaji. Oglasilo se je že jako mnogo udeležencev. Razstavljenih bode nad 25 najlepših konj. Poleg tega bode pa raz-

stavljenih več obrtnih predmetov, ki so v zvezi s konjarstvom. Razstava obeta v vsakem oziru biti jako zanimiva.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Ako si ogledujemo zalo lice trsatske romarske cerkve od zunaj, mislimo, da je ona razdeljena znotraj v tri ladije. Pa temu ni tako. Prestopivši njen prag vidimo, da ima ona le glavni srednji oddelek, kateremu je prizidana kot presvetišče natančno po dolgosti in širokosti posneta Marijna hišica, kakor sem to že zadnjič omenil. Druga ladija razširja se na evangeljske strani cerkve, in je zaradi mnogih pod njo vravnanih rakev za stopnjo višja nego glavna; prostor za glavno ladijo na episteljski strani pa zavzema cerkvi tikoma prizidani samostan. Ko sem prestopil cerkveni prag, obustavilo je moje korake koj pod muzičnim korom zelo veliko število lepih votivnih tabel, ki romarjem kažejo in svedočijo, kako so se že mnogi mornarji borili z razjarjenimi morskimi valovi, klicali Marijo trsatsko na pomoč, in čudovito rešeni bili.*) (Zlasti Jadransko morje je zaradi svojih strahovitih viharjev na najslabejšem glasu.) Zato poleg drugih pobožnih romarjev posebno mornarji radi hodijo na Sv. Trsat na božji pot. Zraven votivnih tabel videl sem viseti nekake vence, — če se sploh tako imenovati smejo, — ki imajo nekako sličnost z okroglimi balončki. Slučajno ni bilo nikogar v cerkvi, da bi ga bil vprašal, kako narod te

*) Mej mnogimi drugimi votivnimi tablami zanimala me je zlasti neka ondi obešena fotografija v zlatem okviru, katero sem okolu l. 1875. pri moji tedanji navzočnosti na Sv. Tersatu že videl. Morebiti kakih par let poprej odjadrala je bila neka avstrijska ekspedicija pod poveljstvom dveh častnikov (ako se prav spominjam, zval se je eden Payer) na daljni sever iz znanstvenih namenov. Udeležnikov bilo je, ako se prav spominjam, okolu dve sto. Posrečilo se jim je bilo sicer res, priveslati in dospeti tako visoko proti severnemu tečaju, kakor pred njimi še ni bil prišel nihče, in so ono pokrajino na čast in slavo presvitlega našega vladarja in cesarja nazvali »Franc Jožefova dežela«; a severno morje navilo jim je bilo, kakor pravimo »uro« tako, da je bila vsa ekspedicija v nevarnosti, poginiti. Ladija jim je namreč primrznila v led, in ker ni bilo nobenega upa, rešiti je ledenih okovov, napotili so se peš nazaj. Preden so se poslovili od barke, fotografirali so si jo in pustili so v njej do malega vse razen obleke in živeža. Na ročne sani naložili so si male čolne in svojo prtljago, in vozili samotež po ledenih planotah; — ako so prišli do vode, spustili so zopet čolne v njo in naložili poleg sebe še sani. Lahko si je misliti smrtno nevarnost, v kateri so se nahajali. Na njih največjo srečo naleteli so bili, če se prav spominjam na neke ruske ribiče, in ti so jih oteli gotovega pogina. Eden izmed vdeležnikov te vratolomne ekspedicije je blizu Reke doma. On je zgoraj omenjeno fotografijo prinesel trsatski Majki Božji v zahvalni dar, o tej priliki poklonil se tudi čč. gg. oo. Frančiškanom, in zagotavljal jih, da bi se v enake nevarnosti ne podal nikdar več za vse zaklade celega sveta. (Ako kateri č. g. bralec »Novic« dospe kedaj na Sv. Tersat, naj ne zamudi, ogledati si omenjene fotografije!) Pisalec.